

פחד דוד

פרשת
בלק
י"ז תמוז
תשע"ה
773

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

העולם עומד בזכות עם ישראל

וחסרי רגש והבנה, אלא היה צריך להכיר טובה רק למרים אחותו שהשיגה בו לכל יפול בידי שליחי פרעה. אך משה רבנו במדרגתו הנעלה לא הסתפק בהכרת הטוב למרים אחותו ולבתייה בת פרעה שמשתה אותו מן המים, אלא נתקדש ונתעלה בדרגת הכרת הטובה עד שחש צורך וחובה להודות למים על שסייעו בהצלתו ועל כן סירב להכות בהם במכות דם וצפרדע. כמו כן מצינו שמשה רבנו לא הכה על הארץ במכת כינים אלא ביקש מאהרן אחיו לעשות כן, היות והאדמה עזרה לו להחביא בתוכה את המצרי שהכה והרג.

ונראה לומר שמידת הכרת הטוב היא היסוד והשורש לדביקות בבורא ברוך הוא (מכתב מאליהו ח"א עמ' 50), שברגע שאדם מרגיל עצמו להודות על כל דבר שנעשה עימו, אזי תיכף ומיד הוא גם מודה לה' יתברך על כל הטובות והחסדים שגמל עימו. משה רבנו חש הכרת הטוב עצומה כלפי בני ישראל על כך שנבחר להיות מנהיגם, ובזכותם ובשלהם זכה לדבר פה בפה עם השכינה. משה חש חובה גדולה לבני ישראל על כך שהשליחות להנהיגם רוממה אותו לדרגות קדושה כה גבוהות, ושינן לעצמו כל הזמן שלולא זכותם של עם ישראל, הוא לא היה יכול לרכוש את זו המדרגה, וכיצד זכה משה רבנו לחוש תחושה זו כלפי עם ישראל, מתוך כך שהרגיל עצמו להיות דבק במידת הטוב אף כלפי הדומם, ואם כלפי הדומם הכיר משה טובה, על אחת כמה וכמה כלפי בני ישראל שהינם בדרגת מדבר וניתנה בהם נשמה, ויש בהם חלק א-לוה ממעל.

מנגד, מבחינים אנו אצל בלעם הרשע שהיה לו חסר ופגם חמור במידת הכרת הטוב, כפי שמצינו שבלעם הכה את אתונו פעם אחר פעם למרות שהיה לו להכיר לה טובה על כך שהיא מובילה אותו למקום חפצו ומשרתת אותו נאמנה. ובהיות שבלעם כפר בטובת אתונו, הוא הגיע לכפור גם בטובת משה רבנו ועם ישראל שכל העולם עומד בזכותם. מה גם שבלעם ידע שלולא היה משה נביא בקרב עם ישראל, הוא לא היה זוכה להיות נביא בקרב אומות העולם, וגם על זה היה עליו לחוש תחושת הכרת הטוב עצומה כלפי משה וכלפי עם ישראל שבזכותם נתמנה להיות מנהיג ונביא על אומות העולם כדי שלא יאמרו שישאל יש נביא מוכיח ואילו להם אין.

וזו אם כן התשובה כיצד העיז בלעם לקלל את עם ישראל למרות הידיעה שעליהם עומד העולם, משום שהיה בו פגם גדול במידת הכרת הטוב, פגם אשר טשטש את עיניו וחסם את ראייתו מלהביט במציאות בצורה נכונה. וכל כך היה בלעם מושחת במידותיו, עד שחסר זה בהכרת הטוב העברי אותו על דעתו וגרם לו לרצות לפעול אף לרעתו ולרעת בני עמו.

"ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ כי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר" (במדבר כב, ו)

מתוך עיון בפסוקים האמורים בפרשת בלק רואים שבלק בן ציפור חיפש בכל דרך לפגוע בעם ישראל ולשם כך לא היסס לנקוט בשום אופן ואמצעי, עד אשר שכר את בלעם בן בעור שיבוא לקלל את העם היהודי. ועולה לה התמיהה כיצד בלעם העיז להשתדל לקלל את עם ישראל, הרי ידוע שכשם שמשה רבנו היה גדול הנביאים בקרב עם ישראל, כך גם בלעם היה מראשי הנביאים בקרב אומות העולם (תנ"א רבה כח), ומתוך מעמדו זה ידע שכל הקיום והבניין של העולם עומד ומיוסד על עם ישראל והתורה, כפי הנאמר (ירמיה לג, כה) "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". ומשמע מדברים אלו שכל העולם כולו מתקיים וניזון מעצם מציאותו של עם ישראל, ולולא העם המובחר 'ישראל', העולם כבר היה חרב מזמן. ולכך קשה עד מאוד כיצד בלעם מתעלם ממצויאות ברורה ויזוועה זו ומסכים להישמע לבקשת בלק לקלל את עם ישראל, ולכאורה אם אכן בלעם היה מצליח במשימתו, הרי שהוא היה כורת את הענף עליו הוא יושב, והיה נכחד הוא וכל עמו, ומה לו ולשטות זו.

ובכדי ליישב זאת, יש להכיר ולהבדיל בין שני נביאים גדולים אלו - משה רבנו מחד, ולהבדיל בלעם מאידך, האחד גדול בקדושה ובטהרה, והאחר גדול בכוחות הטומאה והרוע. הנה מצינו שמשה רבנו חיפש כל ימיו את קרבתו של הבורא ברוך הוא, ואף מסר נפש לשם כך בזה שפירש מאשתו על מנת להיות מוכן ומזומן בכל עת לדבר עם השכינה (עי' שבת פז, א). לעומת כן בלעם הרשע לא חפץ לדבר עם הקב"ה, היות ולא רצה להכיר באמת, אלא דבק בטומאה עד כדי כך שבא על אתונו (סנהדרין קה, ב), וכיון שהעדיף להתעלם מן האמת ולברוח ממנה, על כן חיפש בכל דרך להימלט מדיבור עם הבורא ברוך הוא אשר בסופו של דבר העמידו על מקומו והוכיח לו את המציאות האמיתית בעולם. ובעוד שמשה רבנו מחפש לדבר עם השכינה, הרי שבלעם חיפש כל ימיו לדעת דעת עליון, מתי הוא זמן של הסתר פנים וכעס כלפי בני ישראל כדי לנצל את הזמן הזה בשביל לקלל אותם. ויש להבין כיצד בלעם הרשע הגיע לשפל המדרגה וניצל את דעת עליון כדי לקלל את עם ישראל במקום לנצל את כוחותיו הגדולים שניתנו לו על מנת להתקדש.

ונראה להשיב שקדושתו של משה רבנו נבעה לו מתוך כך שהיה דבק במידת הכרת הטוב, כפי שמצינו בעשרת המכות שמשה רבנו לא הכה את המים, כיון שחב להם הכרת הטוב (שמו"ר י, ד) על כך שהצילוהו בעודו תינוק מידם הארוכה של המצרים שגזרו (שמות א, כב) "כל הבן היילוד היאורה תשליכוהו". והרי מדרך הטבע משה רבנו לא היה צריך להכיר טובה למים מכיון שהם דוממים

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:13 | 19:29 | 19:22 | 19:29

מוצאי שבת 20:31 | 20:34 | 20:35 | 20:32

רבינו תם 21:06 | 21:03 | 21:07 | 21:04

הילולא דצדיקיא

יז - רבי שמעון ביטון

אב"ד מרסיל - צרפת

יח - המהר"ל מפראג

מח"ס "גבורות ארי"

יט - רבי בן ציון אבא שאול

ראש ישיבת "פורת יוסף"

כ - רבי חיים שאול קרליץ

כא - רבי רחמים נהורי

אב"ד פריז

כב - רבי מנוח הענדל

מח"ס "חכמת מנוח"

כג - רבי משה קורדובירו

מח"ס "תומר דבורה"

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרות השבוע: "והיה שארית יעקב". (מיכה ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרות מסופר על חסדי השי"ת שעשה עם ישראל, בכך שנתן בלבו של בלעם לברך את ישראל, שהוא מענין הפרשה כשבלק מלך מואב ובלעם הרשע ביקשו לקלל את עם ישראל, ולבסוף נמצא מברך.

"הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש מעמך כי אם עשות משפט ואהבת חסד". (מיכה ו. ח)

ובזה נבין עתה את הפסוק של "הגיד לך אדם", דהיינו, כי כשהאדם עמל בכל כחו לקבץ ממון, ואינו מקפיד על נפשו שיהיה נקי הממון מגזל וחמס ואונאה וכיוצא בזה, אף על פי כן הוא מדמה בנפשו שלעת עתה הוא עושה לעצמו טובה רבה בהשתדלותו, והחשבון על מעשיו יהיה רק לבסוף בעולם העליון.

ועל כן בא הנביא וגילה לנו ואמר: "הגיד לך אדם מה טוב". רוצה לומר, שלא כן כמו שאנשים חושבין, שטוב הוא לאדם לאסוף הון, רק שטוב הוא לאדם בממונו לעשות משפט. דהיינו, שיתבונן בכל רוח ורוח שהוא מרויח, אם הוא נעשה על פי משפט התורה, כדי שיהיה הממון מתקים בידו. וזהו שאמר: "כי אם עשות משפט".

ואחר כך הוסיף עוד הנביא ואמר: "ואהבת חסד". רוצה לומר, שלא יחשב האדם, שבזה לבדו שיראה שיהיה ממונו נקי מגזל, יתקים ממונו בידו וייתב לו על ידי זה, אלא צריך לראות גם כן לעשות צדקה וחסד בממונו לפי עשרו, דבלאו הכי יהיה חס ושלוש לבסוף ממונו כלה והולך, כמו שאמר (בכתבות ס"ה) לענין נקדימון בן גוריון.

ומה שאמר "ואהבת חסד", ולא אמר "כי אם עשות משפט וחסד", הורה לנו הנביא בזה ענין גדול ומחודש, שכמעט אנו, בעונותינו הרבים, כולן נכשלין בו. והוא כי אף שכולנו עושין חסד, אבל ענין החסד שלנו הוא רק מצד הכרח, דהיינו, כשהאיש העלוב הצריך להחסד הוא בא אצלנו פעם אחת ושתיים, וקשה להשתמט ממנו, אז אנו עושין עמו חסד, וגם אין עושין זה ברצון ובלב טוב כלל.

ולזה בא הנביא ואמר "ומה ד' דורש ממך כי אם וגו' ואהבת חסד". רוצה לומר, שלא תחשוב בנפשך, שבזה שאתה עושה לפעמים חסד, אתה יוצא בזה בשלמות, כי אם שהאדם צריך להיות לו אהבה למידה זו של חסד. כשאדם יהיה לו אהבה למידה זו, יהיה מחפש בכל כוחו איך לעשות חסד עם חברו, וגם יעשה הכל בעין יפה.

(אהבת חסד")

שנת הארץ

מלבד מצות שמיטת הקרקע, ציורת התורה גם להשמיט חובות כספיים בשנה השביעית, שנאמר (דברים טו; א-ב): "מקץ שבע שנים תעשה שמיטה. וזה דבר השמיטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגוש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמיטה לה".

דהיינו שאין לתבוע חוב שעברה עליו שנת השמיטה, והתובע את החוב עובר בלאו שנאמר "לא יגוש את רעהו ואת אחיו".

מהתורה מצות שמטת כספים נוהגת בזמן שהיובל נוהג, לכן מעת שבטל היובל מצוה זו מדרבנן בלבד.

אין שביעית משמטת אלא בסופה, שנאמר "מקץ שבע שנים תעשה שמיטה". לכן מותר למלוה לגבות את החוב בכל שנת השמיטה, ורק בסוף השנה החוב נשטמ.

שביעית משמטת כל מלוה בין בשטר ובין בעל פה, בין חוב בממון, בין באחריות נכסים ובין אין בו אחריות. ואם הלואה נתן צ'ק למלוה, יש אומרים שאין שביעית משמטת, ויש אומרים שהיא משמטת.

במסילה נעלה

מחיר העצלות

המופרז הזה עבור כל כרטיס".

כאשר שמעתי את דבריו האחרונים של האיש, עלה במוחי הרהור חדש.

"אמור לי בבקשה" פניתי אליו, "האם כאשר אתה מגיע לתפילה בבית הכנסת באיחור, או כאשר אינך הולך כלל להתפלל - האם גם אז אשתך כועסת עליך ואומרת לך שאתה עצלן?" שאלתי.

"לא, אשתי מעולם לא אמרה לי על כך דבר". ענה היהודי.

"אם כן" המשכתי, "אשתך הוכיחה אותך רק על כך שפספסת את רכישת הכרטיסים לתיאטרון, כיון שהלכת לקנותם מאוחר מידי. ומהו תיאטרון? תיאטרון זהו שקר! שקר שבנוי על גבי שקר נוסף! ובשביל שקר זה אשתך עושה לך צרות".

היהודי הסכים עימי ושאל: "ומה אעשה כעת?"

"כעת תבין את גודל העצלות שלך!" השבתי לו, "שב וערוך עם עצמך חשבון נפש - שבשביל לפצות את אשתך על העצלות שלך לדברים שהם שקר והבל, אתה מוכן לשלם מחיר יקר מאד - שלושת אלפים דולר עבור כל כרטיס! ואילו בשביל רצות את הקב"ה על העצלות שלך לדברים שבקדושה שזכותם עומדת לנצח נצחים - אינך מוכן לשלם מאומה, אפילו לא מאמץ קטן להגיע לתפילה בזמן.

כאשר תעבוד על עצמך במידת הזריזות תזכה לקנות בכך לא רק את שלום הבית שלך עם אשתך אלא גם את שלום הבית שלך עם הקב"ה, ושכרך יהיה רב לך בעולם הזה ובעולם הבא".

היהודי קיבל את דברי, הוא הבין את הטעות הגדולה שבידו וגמר בדעתו שלא לקנות כלל את הכרטיסים לתיאטרון, שהוא מקום הטומאה.

יהודי מניו יורק שבארצות הברית התקשר אלי באחד הימים ואמר לי:

"כבוד הרב, אני זקוק לעצתך בבעיות שלום בית שיש לי עם אשתי".

שאלתי אותו מהן הבעיות והוא השיב:

"ישנה הצגה בתיאטרון בברוקלין שאשתי ביקשה שנלך לצפות בה ביחד, אך עד שמצאתי זמן ללכת לרכוש עבורנו כרטיסים להצגה - אזלו הכרטיסים מנקודות המכירה הרשמיות. עכשיו אשתי כועסת עלי וטוענת שאני עצלן, מכיון שלא מיהרתי לקנות את הכרטיסים כשעוד היה אפשר להשיג אותם, וכעת אני מצוי בבעיה קשה שאיני יודע איך להתמודד עימה".

"איך לדעתך אוכל לעזור לך?" שאלתי את היהודי, והיהודי השיב: "ברך אותי שאמצא בקלות כרטיסים להצגה".

כאב לי לשמוע שהיהודי מבקש ברכה כדי ללכת עם אשתו לתיאטרון, מקום תועבה, ולא הסכמתי כלל עם צעד זה. וכשראיתי את העקשנות שלו להשיג לאשתו את מבוקשה, רציתי לברר אצלו עד כמה הוא נחוש להשיג את הכרטיסים, לפיכך שאלתי אותו:

"מה עם השוק השחור? ניסית למצוא שם כרטיסים להצגה?"

"בשוק השחור מבקשים עבור כל כרטיס שלושת אלפים דולר!" השיב היהודי.

לשמע המחיר המוגזם שאלתי:

"נו, האם תקנה את הכרטיסים במחיר מוגזם שכזה?"

"אינני מוצא כל ברירה אחרת" השיב היהודי, "לכאורה נראה ש א א ל פ שלם את ה מ ח י ר

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לפייס ולהעתיר לפני הבורא

מי שעבר על איסור רכילות ורוצה לחזור בתשובה, חייב לבקש מחילה מאותו אדם ולפייסו, וגם לעשות תשובה לפני ה'; כמו על כל עבירה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

האחדות תנאי לקיום התורה

"מה טובו אהל'ך יעקב משכנות'ך ישראל". (במדבר כד, ה)

בלעם שהיה נביאים של אומות העולם, נשכר על ידי בלק על מנת לקלל את עם ישראל, אך הקב"ה הפך את מחשבתו לטובה, ובמקום שיצאו מפיו קללות, הוא ברך את עם ישראל. הקב"ה בכוונה תחילה נתן לגויים נביא רב ועצום, כדי שלא יבואו לעתיד לבוא ויטענו שאילו היה להם נביא כמשה רבנו שהנהיג את עם ישראל במדבר, גם הם היו יכולים לשמור תורה ומצוות, אך מכיון שלא ניתן להם נביא, הם כשלו בדרכם ולא קיימו את שבע המצוות שניתנו להם. והנה בזה שהקב"ה מינה את בלעם להיות נביא על אומות העולם, הוא סתם את טענותיהם, וזאת משום שלמרות שהיה להם מורה דרך ונביא, הם המשיכו בחטאיהם ולא חיפשו למלא את רצון ה' יתברך.

ולמקרא הדין ודברים שהיה לבלק בן ציפור עם בלעם הרשע, עולה לה תמיהה עצומה, כיצד יתכן להבין שבלעם אזר אומץ בנפשו ללכת לקלל את ישראל, הרי זו עזות מצח מצידו וחוצפה גדולה מאין כמוה ללכת לקלל את בניו של הקב"ה, וזהו כגון אדם ההולך למלך ואומר לו – שכרו אותי כדי לקלל את בניך, הרי ברור לכל בר דעת שאף אחד לא יעזי בנפשו לומר דבר כזה למלך, וקל וחומר בלעם שידע והכיר במציאות ה' יתברך, היה צריך לפחד ולחשוש ללכת לקלל את עם ישראל שהם בניו של הקב"ה, כנאמר (דברים יד, א) "בנים אתם לה' אלוהיכם".

ונראה לבאר על פי דברי הזוהר הקדוש (ח"ג קצד, א) שכאשר מחלקים את השם בלעם לשתיים, נוצר צמד המילים בל-עם, והיינו שבלעם נהג לחיות בבדידות ללא עם, כיון שרק עצמיותו היתה חשובה לו מבלי להתחשב בדעת הכלל כולו.

והנה בלעם הגיע לידי מחשבה לקלל את ישראל משום שהוא חי וחש רק את עצמיותו הפנימית, ולא היה בכוחו לחשוב שעם ישראל הינו עם בחירה ועם סגולה שחיים עם השגחה ישירה ופרטית מהקב"ה. ומכיון שבלק הבטיח לבלעם שכר רב וכבוד, אם יסכים לקלל את בני ישראל, אזי רק הרצון להתעשר עמד לנגד עיניו וגרם לו ללכת לקלל את ישראל למרות העזות והחוצפה שבדבר.

עם ישראל לעומת כן, הם ההיפך הגמור, וכל חייהם בנויים ומושתתים על ערבות הדדית וראיית צערו של הזולת, כפי הנאמר (שמות כג, ה) "עזוב תעזוב עימו", והיינו שאם אדם רואה את חמורו חבירו כורע תחת מסעו, עליו להתפנות מעיסוקיו האישיים וללכת לעזור לחברו להקים את החמור, היות וכל תכליתם ומהותם של ישראל היא אחדות אשר העניקה להם את הזכות והיכולת לקבל את התורה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ". (כב. ה)

צריך לדעת אומרו "הנה". גם אומרו "יצא".

וכי לא ידוע הוא לכל העולם שיצאו ישראל? ומה גם לבלעם שהוצרך להודיעו, גם אומר "הנה כסה" שהיה לו לומר "ויכס".

ויתבאר הענין על פי דבריהם ז"ל שאמרו (סוטה יא.) שלשה יועצים היו לפרעה כשאמר על ישראל "הבה נתחכמה לו", ואחד מהם הוא בלעם. והוא אשר יעץ עליהם רעה, ובכשפיו העמיד כישוף לבל יוכל עבד לברוח ממצרים (מכילתא יתרו), והיה מובטח כי לעולם לא יצא עם ישראל ממצרים.

ולזה שלח לומר לו "הנה עם יצא ממצרים", פירוש היפך הידוע ובטל כוח הכשפים. ואפשר כי בלעם היה מבטיח את בלק שלא יצאו ישראל משם עולמית, ולזה אמר לו "הנה יצא".

מן המעיין

"ויחר אף א-להים כי הולך הוא". (כב. כב)

חז"ל מספרים (מסכת ברכות דף ז.) על ההוא צדוקי שהיה גר בשכונתו של רבי יהושע בן לוי והיה מצער אותו הרבה. יום אחד נטל רבי יהושע תרנגול והניחו ליד מיטתו, כדי שיוכל לקללו באותו רגע שיש חרון אף בעולם [והסימן הוא בשעה שהכרובות של התרנגול נהפכת לצבע לבן].

כשהגיעה אותה שעה, נרדם רבי יהושע בן לוי. כשהתעורר הסיק מכך ואמר; שמע מינה לא ראוי לנהוג כן. "ורחמיו על כל מעשיו כתיב".

ברוח רעיון זה מסביר בספר "הצדיק רבי שלמה":

בלעם שרצה לקלל את ישראל, רצה לכוון את הרגע שבו הקב"ה כועס. מה עשה? לקח תרנגול וחיכה לרגע המתאים. ומה שקרה הוא שבלעם ראה שהוא מתחיל לנמנם, וכדי שלא

ירדם החל ללכת הלך ושוב.

זהו שנאמר: "ויחר אף א-להים כי הולך הוא" - היה עליו כעס משמים על שהתעקש שלא להרדם ולכוון את קללתו לרגע כעסו של הש"ת.

"ויחר אף בלעם ויך את האתון במקל". (כב. כז)

פליאה היא; שתי פעמים היכה בלעם את אתונו על שנטתה האתון מן הדרך, ורק בפעם השלישית נאמר שהיכה את האתון במקל.

היכן היה המקל עד כה?

אין זאת, מטעים רבי יהודה מועלם זצ"ל, כי אם מחמת שלאחר שהאתון לחצה את רגלו אל הקיר והוא נהפך לצולע, או אז נתנו לו מקל בכדי שיוכל להישען עליו בדרך, ולכן כעת כשהיה בידו מקל הליכה - היכה אותה במקל...

"וישם ד' דבר בפי בלעם". (כג. ה)

חכמי המסורה מציינים, שבפרקים כב-כד בפרשת 'בלק' אין הפסק פרשיות, לא פרשה 'פתוחה' ולא פרשה 'סתומה'; כפי שקיים בפרשיות אחרות בתורה.

ומה טעם הדבר?

רבינו ישראל מאיר הכהן מראדין זצ"ל, בעל 'החפץ חיים', ביאר והטעים את הדבר:

הנה כל עיקר החלוקה לפרשיות וההפסקות שבן פרשה לפרשה, נועדו כפי שמציין רש"י בתחילת ספר ויקרא "ליתן

רווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין עניין לעניין".

נמצא אם כן שאצל בלעם, שהדברים שהוא אמר הם לא נבעו מתוך מחשבה שלו, אלא ה' שם דבר בפיו וכפה עליו כל מילה

ומילה, נמצא אם כן שלא היו נחוצות כאן הפסקות, כי לא היתה כאן התבוננות אישית ושיקול דעת מצד בלעם מה לומר, אלא כל דבריו היו אמרי קודש מן השמים. משום כך אין בפרשת בלק עד סיפור שובו של בלעם למקומו פרשה פתוחה או סתומה.

באהלי
צדיקים

קול רינה
וישועה

ברגשי גיל וחדוה שפתינו תרנינה
ברכת התורה וברכת הודאה
קדם מורנו ורבנו, תל תלפיות
שהכל פונים אליו לשמוע דבר ה'
הוראות והנהגות בכל מקצועות התורה
רבים נהנים לאורו, שותים בצמא מחכמתו
ומתבונתו, בעצה ותושיה

עומד בפרץ להעמיד גדרי הקדושה בארץ ובחו"ל
משים לילות כימים בהטיית אוזן ונתינת לב
לכל שואל ומבקש לידע הדרך אשר ילכו בה
מסור לעדתו בכל מאודו, במסירות אין קץ וללא גבול
לברר וללבן ספקותיהם באורחות החיים
מטיף טללי תורה וגשמי נדבה
ביראה וחכמה, במידות ובדעת

ה"ה כבוד מורנו ורבנו הגאון הצדיק המפורסם
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

והברכה אחת היא

לרבנית תליט"א אשר עומדת לימין בעלה הגה"צ שליט"א
וכל משפחתו הרוממה והנכבדה לאויט"א

לרגל חתונת בנו ר' מיכאל יוסף אלכסנדר הי"ו

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

המברכים בכל לב

תלמידי מורנו ורבנו שליט"א
בארץ ובחו"ל